

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 5. Episcopus, Presbyteratus, & Diaconatus, haud dubiè sunt
Sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

CAPUT IV.

Minores Ordines, & Subdiaconatum verè & propriè esse Sacramentum, plerique magni Theologi probabiliter affirmant. Alii probabilis negant.

- 11 **A**ffirmant quippe S. Thomas, Bonaventura, Scotus, &c. Faventque Florentinum (dum ait: *sextum Sacramentum est Ordinis, cujus materia est illud, per cujus traditionem confertur Ordo*: dumque deinde cujlibet Ordinis, etiam minoris, materiam; æque ac Presbyteratus assignat) & Tridentinum sess. 23. ubi postquam c. 2. omnes septem Ordines enumeravit, eorumque convenientiam hæc ratione demonstravit: *cum divina res sit Sacerdotis ministerium; consentaneum fuit (quò dignitas & majori cum veneratione exerceri possit) ut in Ecclesia ordinatissima dispositione plures & diversi essent Ministrorum Ordines, qui Sacerdotio ex officio deservirent; ita distributi, ut qui jam Clericali Tonfurâ insigniti essent, per minores ad majores ascenderent.* Cap. 3. absolute & indistinctè definit, Ordinem esse Sacramentum.
- 12 Favet & ratio. Cur enim alioqui homines ad contraverforum Ordinum ministeria destinarentur per traditionem materie, prolationemque formæ, prout ad Sacerdotij ministerium, quod hæud dubiè est Sacramentum?
- 13 Negant verò Durandus, Cajetanus, Estius, Dominicus Soto, Navarrus, Vasquez, Morinus, &c. 1. quia isti Ordines ab Ecclesia instituti sunt, non à Christo. Eos quippe à Christo fuisse institutos, nec Scriptura docet, nec Traditio. Nullus enim SS. Patrum id asserit. 2. quia ut Urbanus II. in Concilio Beneventano dicit (apud Ivonem Decret. p. 5. c. 72.) *sacros Ordines dicimus, Diaconatus & Presbyteratus. Hos siquidem solos primitiva legitur Ecclesia habuisse. Super his solis præceptum Apostolicum habemus. Ceteri Ordines (ut Amalarius dicit lib. 1. de offic. Eccl. c. 6.) postea adjecti sunt, propter utilitatem ministerii.* Quod probat auctoritate Ambrosii, seu antiqui Scriptoris, qui Paulinus Epistolæ Commentariis suis illustravit. Et id ipsum testantur Petrus Blefensis serm. 47. Hugo Victorin. l. 2. de Sacram. fidei p. 3. c. 13. Gratianus dist. 21. Magister lib. 4. Sentent. dist. 24. litt. I. Gratiani verba sunt: *Levitas autem ab Apostolis ordinatus legitur; Subdiaconus procedente tempore Ecclesia sibi constituit.* Hæc planè verbis Magister utitur, loco citato.
3. non iidem omnibus in Ecclesiis sunt Ordines inferiores. Quidam olim fuerunt, qui hodie non sunt, ut Cantores, & Fossarii, seu laborantes; qui mortuorum corpora curant, quorum meminerunt Ignatius epist. ad Antiochum, & Epiphanius in exposit. fidei. Cantorum etiam, seu Psalmodiarum; meminit Concilium Cartag. can. 21. Subdiaconi & Lectores olim quidem fuerunt in Ecclesia Græca & Latina; Acholytorum verò vix aut ne vix quidem mentio ante Cypriani tempora. Nec eorum usus est in Ecclesia Græca, sed (præter Episcopos, Presbyteros, & Diaconos) Subdiaconorum & Lectorum dumtaxat (prout ex Eucharologis Græcorum ante annos 800. conscriptis, antiquisque Canonibus Conciliorum Orientalium, aliisque probatissimis monumentis ostendit Morinus p. 3. de sacris Ordination. exercit. 4.) Quod profecto argumento est, Acholytatum, Exorcistatum, & Ollariatum, non secus ac Fossariatum & Cantoratam, non esse divinæ institutionis, sed Ecclesiasticæ; nec proinde esse Sacramenta, nec characterem imprimere. Neque enim Ordines isti tot subire potuissent mutationes, institui, abrogari, modò esse, modò non esse, ibi esse, alibi

non esse potuissent, si forent divini juris, Sacramentaque verè, & propriè dicta.

4. Materia Ordinum illorum aliquibus in Ecclesiis adhibetur ab Archidiacono; forma verò proferitur ab Episcopo. Quod fieri non posset, si forent Sacramenta, quorum Minister & materiam adhibere debet, & formam proferre.

Nec urget quod ex Florentino & Tridentino in contrarium attulimus. Neque enim Conciliorum istorum mens fuit, Scholasticam hanc questionem determinare, sed solum docere eorum officia, materiamque in Ecclesia Latina adhiberi solitam. Unde dum Florentinum dicit: *cujus materia, &c. sensus est, cujus Ordinis; non autem, Sacramenti Ordinis.* Ad quod insinuandum postmodum addit: *confertur Ordo; non autem, confertur Sacramentum Ordinis.* Quòd autem Tridentinum indistinctè locutum fuerit, idèd fuit, quia nihil de presenti controversia definire voluit. Neque, ut vera sit definitio ipsius (sacram utique Ordinationem esse Sacramentum) necesse est omnes Ordines esse Sacramentum; sed sufficit id esse verum de principalibus Ordinibus, Episcopatu, Presbyteratu, & Diaconatu.

Nec magis urget allata ratio, quòd omnes Ordines conferantur per traditionem materie, prolationemque formæ. Nam & Doctoratus, seu Laurea Doctoralis, confertur per traditionem pilei, prolationemque eorum verborum. Nec tamen est Ordo. Variæ itèd dignitates politice simili modo olim conferebantur, v.g. Magistratus. Nam insignia dignitatis, ut cingulum, aut fasces, aut imagines, tradebantur, quibus certa verborum formula, dignitatis explicativa, erat adjuncta. Quas formulas refert Cassiodorus l. 6. c. 11. & 12.

CAPUT V.

Episcopatus, Presbyteratus, & Diaconatus, hæud dubiè sunt Sacramentum.

Hæud dubiè enim sunt divinæ institutionis, suntque signa practica & visibilia gratiæ invisibilis. Sunt (inquam) certo certius divinæ institutionis, uti Tridentinum definit sess. 23. can. 6. *si quis dixerit, in Ecclesia Catholica non esse Hierarchiam divinæ Ordinatione institutam, que constat ex Episcopis, Presbyteris, & Ministris, anathema sit.* Ubi per Ministros Diaconos intelliguntur, quia Græca vox *Diacon* Ministerium significat, Diaconosque Ignatius Martyr in epist. ad Trallens. vocat *Ministros Jesu Christi, & Ecclesie Dei.* Et, ut Concilium Cartag. IV. can. 4. ait, *Diaconus... ad ministerium consecratur.*

Quòd autem sint signa practica & visibilia gratiæ invisibilis, demonstratur (contra Durandum & Cajetanum) ex eo quòd conferantur per manuum impositionem (ut infra ostendam, idque etiam de ipso Diaconatu constat ex Actor. 6. ubi legitur septem Diaconos ab Apostolis ordinatos esse per manuum impositionem.) Per eam verò, juxta Scripturam & Patres, Spiritus sanctus, atque adèd gratia confertur. Cùm enim Diacono Episcopus imponit manus, dicit: *accipe Spiritum sanctum, & deprecatoriè addit: remitte in eos quæsumus Domine Spiritum sanctum, &c.* Tridentinum verò citatà sess. 23. can. 4. anathema dicit ei qui dixerit, *per sacram Ordinationem non conferri Spiritum sanctum, ac proinde frustra Episcopus dicere: accipe Spiritum sanctum.*

Præterea Anastasius Papa II. in epist. ad Anastasium Imperatorem c. 7. Sacramenti gratiam expressis verbis attribuit Sacerdotum & Levitarum Ordinationi.